

Розквітла бузками ювілейна весна

Хочемо розповісти вам про людей, які в середині минулого століття започатковували в районі дошкільне виховання. Скажімо, галичанка Дарія Шнайдер приїхала в Березне по закінченні Львівського педагогічного училища у 1954 році. Незважаючи на молодість, дівчина уже зазнала чимало життєвих випробувань. Її батько зазнав важких поранень на фронті, а маму в той час, коли він воював, вбило електричним розрядом під час грози.

Отож дівчина жила у бабусі. Що там казати – бідували. Продавали городину, садовину на ринку. Якось Дарія розповіла, як контролер, яка видавала квитки за місце на ринку, забрала у неї бабусину тернову хустку, бо вона не мала грошей на квиток. Як дівчинка не благала контролера, – мовляв, продасть яблука та груші і обов'язково запласть за квиток, та була невблаганною: або давай хустку, або геть з ринку. Отой слід від людської жорстокості назавжди зарубцювався на юному серці, але сама Дарія не зачерствіла душею під ударами долі, залишилася такою ж лагідною, доброзичливою, як і була. І дала собі

після того випадку слово ніколи не бути байдужою до людей загалом і до дітей зокрема. Може, саме тому і вибрала таку професію.

У 1954 році в Березному був єдиний на все селище дитсадок у звичайній хаті на вулиці Селецькій. В групі виховувалися діти різного віку, що дуже ускладнювало роботу вихователя. Старші малюки спали на розкладних ліжечках з брезенту, одна кімната служила і за ігрову, і за спальню, і за їдальню. Про воду, каналізацію в приміщенні у ті часи і не помишляв ніхто. Ці блага цивілізації з'явилися аж через десяток років, коли садочок «Сонечко» перебрався у

той одноповерховий будинок, який нині використовується як одне з приміщень економіко-гуманітарного ліцею. Тільки після того було збудоване типове приміщення дитсадку на 140 вихованців.

До того часу Дарія Григорівна, як мовиться, вже стала повноправною березнівчанкою, вийшла заміж за місцевого хлопця Костянтина Шнайдера. За професією фельдшер, він, однак, був військовим. Отож на деякий час мусила залишити улюблену роботу і їхати за чоловіком у Німеччину, а потім у Тамбов. На щастя, це тривало недовго, Костянтину вдалося вийти «на гражданку» і молода сім'я назавжди повернулася в Березне. Костянтин влаштувався фельдшером на пункт швидкої медичної допомоги, а Дарія повернулася в «Сонечко». Про те, як вона працювала, свідчить хоча б те, що, крім медалі «За трудову доблесть», її нагородили орденом «Трудового Червоного Прапора», що в радянські часи для людей такої професії було надзвичайною рідкістю: подібних відзнак удостоювалися комбайнери, бригадири, доярки, сталевари, але щоб вихователька дитячого садка... І все ж відмінник освіти Д. Г. Шнайдер таку нагороду одержала і цілком заслужено.

Правда, вона і раніше не надто виставляла її напоказ, а тепер тим паче. Хоча це неправильно. Адже в цьому ордені акумульована сумлінна праця Дарії Григорівни, її творча незадоволеність, професійні знахідки, велика любов до дітей.

Але от як іноді повертається доля. Все життя Д. Г. Шнайдер жила в оточенні дитячого ще-

бету і галасу, а тепер, коли, як у пісні співається, «літа на зиму повернули», в її оселі панує незвична тиша. Бо й власні діти давно залишили батьківський дім, живуть своїми турботами і клопотами. Дочки в неї успішні, мають хорошу роботу. Надія – викладач англійської мови, її син Дмитро закінчив Харківську юридичну академію, працює за фахом. Любить з мамою приїжджати до бабусі, любить, коли вона гостює в них у Луцьку. З Людмилою ж зустрічаються значно рідше, адже вона проживає аж у Норильську і Дарія Григорівна скучає за внуками Костоєм і Сергієм. А недавно від Сергія надійшла хвилююча звістка – у неї уже є правнук. Це, звісно, добре, але от прабабусею вона не почувується. Недаремно ж Дарію Григорівну і досі впізнають її вихованці, навіть ті, найперші. То ж і журитися нема чого, бо, таки на правду, у будь-якій віці є свої радощі.

Разом з Д. Г. Шнайдер розпочинала педагогічну кар'єру і Зінаїда Гарасимчук, яка теж прибула в Березне після закінчення Львівського педучилища. Правда, невдовзі вирішила удосконалити професійний рівень у Київському державному педагогічному інституті і успішно закінчила його. Спочатку Зінаїда Іванівна працювала вихователем у дитсадку «Сонечко», а потім її призначили методистом. Якби на той час такої посади в системі дошкільного виховання не було, її необхідно було б створити саме для неї. Озброєна знаннями, професійним чуттям, наділена від природи тактом, врівноваженістю, надзвичайною відповідальністю вона вміла спокійно знайти вихід з будь-якої конфліктної ситуації (колектив же виключно жіночий!) чи, вірніше, не допустити її виникнення.

Таку ж роль Зінаїда Іванівна виконувала і в сім'ї. Її обранець Юрій Гарасимчук був людиною публічною, його в Березному знали всі. Бог наділив його чудовим голосом, актор-

ськими здібностями і навіть акторською зовнішністю. Отож пан Юрій то на концерті, то на репетиції, то в Рівне з хором поїхав, то у Новоград-Волинський. А скільки часу він віддавав громадській роботі, очолював осередок Народного Руху України в районі, був одним з фундаторів храму Покрови Пресвятої Богородиці УАПЦ Київського патріархату та храму Різдва Пресвятої Богородиці УАПЦ. Тобто його майже ніколи не було вдома, але Зінаїда Іванівна не тільки ставилася до цього дуже спокійно, а й у всьому підтримувала чоловіка. Її можна назвати мудрою дружиною, турботливою мамою, одним словом, справжньою берегинею родинного вогнища. Постійно вболівала за дочок, адже Тетяна протягом тривалого часу жила у Нижньовартовську, а Людмила теж далеко від дому, але бодай в Україні – у Харкові. Тетяна, правда, на втіху матері, уже повернулася разом з сім'єю – чоловіком та сином. Молоді звели у Березному власний будинок. А Зінаїда Іванівна живе з сином Романом і невісткою Валентиною та двома внуками в оселі, яку побудували разом з чоловіком. Зінаїда Іванівна досі дуже важко переживає його раптовий і несподіваний відхід за вічну межу, знаходячи розраду у спогадах, турботах про внуків, господарство. А ще вона щонеділі, незважаючи на проблеми зі здоров'ям, поспішає до Божого храму, кожен камінь у підвалинах якого зберігає тепло рук її Юрія.

Ці чудові жінки, про яких ми вам розповіли, в квітні-травні відзначили по черзі ювілейні дати. Але мудрість прожитих літ не лягла тягарем на їх світлі душі, вони досі молоді серцем і сповнені життєвої снаги. Нехай же Господь обдаровує їх Своїми щедротами, нехай ще довгодогдо квітнуть бузками їхні весни, хай буде урожайною їх життя нива.

Неоніла ЖИЛІНСЬКА, Любов ЯРОЩУК,
ветерани педагогічної праці.

